

פסיונה

שנטקלר!

שנטקלר

— והוא מתאדם!

לשוא אופל מתגושש עוד ואותי חפץ לרצות
בדמדומי שחר. אני שר ובערפל לקצות
אני מוסיף. פתאום אני נסוג במורא ופחד.
בראותי את עצמי ואת כל היקום יחד
עוטפי טלית אורה -- ורוחי מאד נפעמה.
כי אני התרנגול, צויתי בוקר על אדמה!

פסיונה

בכן סודך הוא?

שנטקלר

-- אמונתי, כי לולי קול ארים.
אורה לא תהיה ולא יזרח שמש לבקרים.
אינני קורא למען יענה הד לי בחנופה
בקול חזק או חלש; דעתי יותר צרופה.
לי אין חפץ בתהלה, רק לאור פונתי.
שירתי כלי מלחמתי והיא דרך אמונתי.

(החרן, חרפ"ב)

הקבר בנהר בוזנטו*

„Nächtlich am Busento lispeln
bei Cosenza dumpfe Lieder“.

(גרמנית — מאת פלטן)

לילה אצל נהר בוזנטו שירות כבושות לוחשות עולות.
מן המים נשמע הדן, מתוך דככים חוזרים קולות.
הלוח, שוב, על יד הנָהָר צללי גוטים עוברים סביב.
על מות אלריך מבכים, גבור עמם, נערץ, חביב.
פה על אדמת גבר יובל בדמי ימיו הוא לקברות.
בעוד על שכמו קוצות נער, בראש תלתלים לו זהב-שערות.
על גדות נהר בוזנטו צובאים כל בני חילו הגבורים,
מעתיקים הם נתיב השטף, מסלול חדש הם לו פורים.
בקרקע זרמו המתרוקן חופרים בור, בעבי אדמה.
גוף המת על סוסו רוכב בלבוש הודו טומנים שמה.
בעפר סותמים עליו קברו, ועל כל כבודו מכסים רגבים.
למען ישגשג צמח-נהר ומן תלו יעלו עשבים.
שנית מושכים הם הזרם, מטים גליו הנאמנים —
בקדם שוטף נהר בוזנטו, יסול דרכו כמלפנים!

(*) נסיך הגיטתים, הגבור אלריך מת במלחמה בנגב איטליא, בעודו
צעיר לימים, בעיר קונצא על יד נהר בוזנטו. לפי האגדה כרו לו בני
חילו בלילה קבר בקרקע הנהר, אשר הטו מנחבתו, כדי שלא יודע
מקום קבורתו לרומיים. ואח"כ שבו וימשכו הזרם למקומו כמלפנים.